

HỒI 487

Thù Nặng Nại Hà

Cả ngày hôm đó Hắc Lang quân bận bịu với việc xử lý chiến trường, thu thập những chiến lợi phẩm Kim Lang quân bỏ lại như lương thực, binh khí, ngựa, trại. Thi thể những kẻ tử trận được tập trung vào một chỗ rồi hỏa thiêu, địch nhân bị thương đều trở thành tù binh.

Trong trận chiến này phía Đột Lợi thương vong hơn tám trăm người, phía Hiệt Lợi mất gần ba ngàn người, có thể coi là một chiến thắng ngoạn mục, đáng tiếc người ngựa đều đã mệt mỏi nên không thể lập tức truy kích kẻ địch, thừa thế mở rộng hơn nữa chiến quả.

Thi thể các tử sĩ được tập trung tại các trại bản bộ, lễ tế cử hành lúc hoàng hôn, giết ngựa bày trước trướng trại, tưởng nhớ vong linh. Đột Lợi dẫn đầu đoàn, vòng bảy vòng quanh doanh trại, mỗi lần đến trước cửa trại đều lấy đao chích vào bắp tay khóc lớn, cuối cùng nổi lửa thiêu thi thể cùng những vật phẩm bồi táng, sau đó thu gom tro cốt đợi hồi hương an táng.

Sau lễ tế là ăn mừng thắng trận, đèn đuốc thấp sáng trung, các chiến binh múa đao lộng thương, tay nắm tay hát ca nhảy múa, mùi thịt nướng bay ra cả khu doanh trại, tràn ngập bầu không khí chiến thắng.

Đột Lợi và các tù trưởng cùng bọn Khấu Trọng đi đến các trại cùng hòa ca với các chiến binh, khích lệ sĩ khí rồi mới trở về trại chính, mở tiệc mừng công.

Thắng lợi này không hề dễ dàng, các tù trưởng hiểu rõ tất cả đều nhờ Khấu Trọng hiển kế đốc sức, càng khâm phục hành động trượng nghĩa chống đại quân của Hiệt Lợi ở Hách Liên bảo của Khấu, Từ, Bạt các gã nên xem họ chẳng khác nào thần thánh.

Rượu qua ba tuần, Đột Lợi nâng ly hướng về Khấu Trọng ngồi bên phải, vẻ mặt nghiêm trang: "Ta và Thiệu soái đời đời đều là huynh đệ, sau này Thiệu soái giành Trung Nguyên, có chuyện gì cần huynh đệ này giúp đỡ, Đột Lợi dám thề với núi cao thảo nguyên rằng dù có phải vào dầu sôi lửa bỏng cũng không từ."

Kết Xả Suất cùng mười tù trưởng đều nâng ly, ánh mắt kiên định nhìn về phía Khấu Trọng.

Khấu Trọng vội nâng ly đáp lễ, trong lòng không khỏi nôn nao. Những lời của Đột Lợi chẳng khác nào đã bày tỏ rõ lập trường bỏ Lý Thế Dân mà nghiêng về phía gã, người Đột Quyết vốn trọng tín giữ lời nên những thố lộ vừa rồi quả không phải tầm thường, sẽ ảnh hưởng đến sự thay đổi tình thế ở Trung thổ.

Từ Tử Lăng lại không biết nên vui hay buồn, hiện tại Khấu Trọng phía bắc đã có Đột Lợi, phía nam có Tống Khuyết hậu thuẫn. Được hai lực lượng này ủng hộ, gã đã đủ sức đối chọi với Lý Thế Dân. Cộng với tài trí cũng như khả năng cầm quân thể hiện trong cuộc chiến ở Bôn Lang Nguyên, quả thật ai ai cũng phải chấn động, ngay cả Từ Tử Lăng cũng cảm thấy người bằng hữu của mình ngày càng thâm sâu đến khó lường.

Ý nguyện muốn ủng hộ Lý Thế Dân làm hoàng đế của Su Phi Huyền xem ra không dễ thành hiện thực như trước nữa rồi!

Chúng nhân lại ồn ào chúc tụng một châu. Đột Lợi kính rượu Bồ Tát bên cạnh Khấu Trọng, đoạn nói: "Đội xong việc ở đây, ta sẽ sai sứ giả thông báo cho Thời Kiện và các tù trưởng của quý tộc, bảo họ chọn lại Khả hãn, xem họ có dám không bầu huynh?"

Bồ Tát vội vàng cảm tạ, nét mặt hơn hớn hy vọng.

Trước cuộc chiến Bôn Lang Nguyên, Thời Kiện có Hiệt Lợi chống lưng nên không hề nề mặt Đột Lợi. Giờ tình thế đã thay đổi, tất nhiên mọi chuyện cũng đã khác.

Đột Lợi sẵn lòng ủng hộ Bồ Tát làm tù trưởng tộc Hồi Hột, bởi tại thảo nguyên Hồi Hột là một trong những dân tộc thực lực mạnh nhất ngoài Đột Quyết. Có được đồng minh này, Đột Lợi càng không sợ gì Hiệt Lợi.

Đột Lợi cắt một miếng đùi dê nướng đưa cho Bạt Phong Hàn đang chăm chú nhìn đồng lửa bập bùng giữa trại, cao giọng: "Hiệt Lợi có Tất Huyền, Đột Lợi này có Bạt Phong Hàn huynh, Tất Huyền liệu còn gì đáng sợ nữa?"

Các tướng đều gật gù tán thưởng, lại nâng ly chúc tụng. Bạt Phong Hàn lẩm nhẩm đọc tên Tất Huyền, hai mắt rực tinh quang, ha hả cười: "Ly này ta uống cho Tất Huyền!" Đoạn ngửa cổ uống cạn.

Đột Lợi như đã biến thành một người khác, hào khí vút trời mây, tràn đầy tự tin.

Từ Tử Lăng hỏi: "Khả hãn có quen Mã Cát không?"

Đột Lợi hơi ngạc nhiên, trả lời về ái ngại: “Đương nhiên là quen, ta còn chưa có cơ hội hỏi các vị tại sao đến trại ngoại, phải chăng là có liên quan đến người này?”

Khấu Trọng cười khở: “Chúng ta cũng không rõ là liên quan đến bao nhiêu người, ít nhất Đỗ Hưng là một tên khốn khác có liên quan, hắn còn nói là bạn của Khả hãn.”

Đột Lợi quay sang Kết Xã Suất: “Đỗ Hưng có giao tình gì với đệ không?”

Kết Xã Suất đỏ mặt: “Có lúc y tặng quà cho đệ, chỉ là chuyện mua bán chiến mã thôi mà!”

Đột Lợi lạnh lùng: “Nếu hắn dám đắc tội với huynh đệ của ta, ta sẽ khiến hắn chết không có chỗ chôn chôn.”

Từ Tử Lăng nghĩ thầm, gã vẫn thích một Đột Lợi bằng hữu hoạn nạn có nhau hơn một Đột Lợi đầy vẻ bá chủ, chà đạp lên tất cả, lúc nào cũng có thể quyết định sống chết của người khác như bây giờ.

Bạt Phong Hàn đề nghị: “Hay là Thiệu soái cứ kể lại nguyên nhân đến thảo nguyên lần này, không chừng nhiều chuyện có thể được giải quyết ngay tại đây cũng nên.”

Một tù trưởng lên tiếng: “Chỉ cần chúng ta làm được, nhất định sẽ dốc sức cho Thiệu soái!”

Từ hai câu nói này có thể thấy sự khác biệt trong chế độ quân thần giữa Hãn quốc du mục thảo nguyên với người Trung thổ. Ở Trung thổ, chỉ đấng quân vương mới có thể làm chủ, nhưng ở Đột Quyết hãn quốc, lãnh tụ là do tù trưởng của các bộ lạc chọn ra, quân đội do các bộ lạc ghép lại mà thành, tù trưởng của các bộ lạc đều có quyền giải quyết công việc, còn kẻ Đại hãn như Hiệt Lợi đều phải thông qua các Tiểu hãn như Đột Lợi để thống trị cả Hãn quốc rộng lớn.

Khấu Trọng vừa uống rượu ăn thịt vừa kể lại sự việc, cuối cùng gần giọng nói: “Chắc chắn Mã Cát là nhân vật mấu chốt, tìm được y thì có thể moi ra bọn thổ phỉ, tám vạn tám da dê của Đại tiểu thư cũng có manh mối, sau đó chúng ta sẽ quay lại tìm Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn tính sổ.”

Bạt Phong Hàn cười: “Tìm Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn thì tính sổ gì? Hai tên này một đóng vai hề, một đóng người tốt, chắc chắn sẽ chối bay chối biển, chả lẽ huynh có thể một đao giết chết bọn chúng sao? Quy tắc giang hồ là vô cùng trọng chữ lý đó!”

Khấu Trọng rầu rĩ: “Huỳnh nói đúng, chắc chắn hai tên này sẽ không để lại dấu vết gì, rất khó nắm được đuôi hồ ly của chúng.”

Đột Lợi ha hả sáng khoái: “Có Đột Lợi này các vị cứ yên tâm! Chỉ cần cho ta ba tháng, ta sẽ gom đủ tám vạn tấm da dê cho các vị, các vị cứ thương lượng với Đại tiểu thư trước rồi sai người ở đây chờ đưa đến cho cô ta!”

Bạt Phong Hàn kiên quyết lắc đầu: “Tám vạn tấm da dê thượng đẳng không phải là chuyện nhỏ, hơn nữa làm thế mất hay, ta muốn Mã Cát phải đích thân nộp chúng ra trả lại!”

Đột Lợi đồng ý: “Ta hiểu cảm nhận của Phong Hàn huynh, Mã Cát là cái thá gì? Bây giờ ta muốn y quỳ dưới chân, cả đời y cũng chẳng dám đứng lên!” Đoạn quay sang các tướng hỏi: “Có ai biết Mã Cát đang ở đâu không?”

Bồ Tát trả lời ngay: “Ta biết!”

Khấu Trọng mừng rỡ truy hỏi, Bồ Tát giải thích: “Hiện giờ thì ta không nắm được đích xác nhưng lại biết y sẽ đến tham gia đại lễ lập quốc của Bái Tử Đình, đồng thời sẽ thực hiện một cuộc mua bán lớn với họ Bái.”

Đột Lợi hai mắt rục sát khí, trầm giọng: “Mã Cát lại dám xem thường ta như vậy!”

Khấu Trọng thừa cơ hỏi: “Việc Bái Tử Đình lập quốc là như thế nào?”

Kết Xã Suất đáp: “Đó là âm mưu của Cao Lộ và Hiệt Lợi hòng kiểm chế người Khiết Đan, không để họ xen vào cuộc đấu tranh giữa chúng ta với Hiệt Lợi. Nói thật, người Khiết Đan bí mật giúp chúng ta cũng không phải hảo tâm gì, Đột Quyết chia cắt lâu dài, đánh nhau không ngừng cũng chính là cơ hội để bọn họ tăng cường thực lực.”

Từ Tử Lăng chợt dạ lấy ra viên đá ngũ sắc, nói: “Đây là Ngũ Sắc thạch Mỹ Diễm phu nhân giao cho chúng ta tại Thống Vạn, nhờ đưa đến cho Bái Tử Đình.”

Bọn Đột Lợi đều biến sắc, rõ ràng biết lai lịch của viên đá này.

Bồ Tát hỏi ngay: “Đây có đúng là Ngũ Sắc thạch trấn tộc chi bảo của người Mạt Hạt không? Tại sao Mỹ Diễm phu nhân lại giao viên bảo thạch này cho các vị?”

Khấu, Từ, Bạt đưa mắt nhìn nhau, nghĩ bụng chẳng phải viên đá này bị đánh cắp từ tay người Khiết Đan sao? Tại sao lại là trấn tộc chi bảo của người Mạt Hạt?”

Đột Lợi chìa tay: “Có thể cho ta xem thử không?”

Từ Tử Lăng thả viên Ngũ Sắc thạch vào lòng bàn tay Đột Lợi, Đột Lợi cầm viên đá lên, sẫm soi một lát rồi nói: "Vào thời Nam Bắc Triều ở Trung Nguyên, Lạc Loan chưa bị chia cắt thành bảy bộ, có tên chung là Mạt Hạt, tù trưởng Mạt Hạt đoạt viên đá này từ tay người Ba Tư rồi gắn lên mũ đại tù trưởng, Ngũ Sắc thạch trở thành tượng trưng cho lãnh tụ Mạt Hạt. Sau đó Khiết Đan đánh tới, Mạt Hạt diệt vong, người trong tộc tản đi các nơi trở thành Mạt Hạt thất bộ, lớn mạnh nhất là Hắc Thủy Mạt Hạt ở phía bắc và Lật Mạt Mạt Hạt ở phía nam, năm bộ còn lại rất yếu không đáng nhắc đến, Ngũ Sắc thạch từ đó rơi vào tay người Khiết Đan. Bái Tử Đình mà lấy được viên đá này thì cũng giống như người Trung Nguyên có Hòa Thị bảo bích, thanh thế sẽ tăng mạnh, có thể lập quốc danh chính ngôn thuận."

Ba gã võ lữ, trong lòng thầm kêu không ổn, như vậy viên đá này đối với Đột Lợi là có hại không lợi, nhưng nếu đưa nó cho y, các gã làm sao ăn nói với Mỹ Diễm phu nhân? Bởi nhận lời giữ lời chính là quy tắc giang hồ.

Khấu Trọng chậm rãi hỏi: "Phải chăng viên đá này là giả?"

Đột Lợi mỉm cười, trả viên đá lại cho Từ Tử Lăng, lắc đầu: "Một dị bảo như vậy, làm sao giả được? Mà dù có giả cũng chẳng sao, chỉ cần Bái Tử Đình cho là thật thì cũng thế mà thôi!"

Phán đoán nhanh nhạy, phân tích chính xác, Đột Lợi không hổ là nhân vật có thực lực mạnh nhất ở Đông Đột Quyết!

Từ Tử Lăng cười khở nhìn Ngũ Sắc thạch, lắc đầu: "Chúng ta bây giờ nên làm thế nào? Nghe nói người Khiết Đan sẽ liên thủ với người Thất Vi để đoạt viên đá này."

Kết Xá Suất nổi giận mắng: "Ả Mỹ Diễm phu nhân thật đáng ghét, rõ ràng là muốn ly gián chúng ta và người Khiết Đan!"

Chúng tướng đều gật đầu đồng ý, nếu người Khiết Đan và bọn Khấu Trọng xung đột, Đột Lợi đứng giữa chắc chắn sẽ gặp khó khăn.

Bồ Tát nhíu mày: "Mỹ Diễm phu nhân xưa nay chẳng có ân tình gì với Bái Tử Đình, tại sao đột nhiên lại chịu giúp hắn? Ngũ Sắc thạch làm sao lại rơi vào tay ả?"

Đương nhiên không ai trả lời được câu hỏi này, chỉ Bạt Phong Hàn ngạc nhiên nói: "Xem ra Bồ Tát huynh biết mọi chuyện xảy ra ở thảo nguyên rõ như lòng bàn tay!"

Bồ Tát mỉm cười: "Đó là chuyện duy nhất trước kia ta có thể làm!"

Đột Lợi giọng kiên định: “Cứ xem như ta chưa từng thấy Ngũ Sắc thạch, ngày mai ta sẽ đưa Bồ Tát huynh trở về trước, đích thân nói với Thời Kiện biết về sự tích huy hoàng của con trai ông ta. Ông ta đã già rồi, lại còn lẩm cẩm, nên sớm nhường ngôi cho đứa con kiệt xuất của ông ta mới phải.”

Chúng nhân thấy đều ngạc nhiên, lúc này Đột Lợi còn nói sẽ sai người đi nói chuyện với lão Thời Kiện, đột nhiên bây giờ lại bảo đích thân đưa Bồ Tát trở về đoạt ngôi khiến ai cũng thắc mắc.

Bồ Tát cũng ngăn người ra không hiểu. Bạt Phong Hàn ngạc nhiên: “Khả hãn không cần truy sát Hiệt Lợi sao?”

Đột Lợi chép miệng: “Sau khi thấy Ngũ Sắc thạch ta đã đổi ý, nếu ta viễn chinh đến Đô Càn Sơn trong khi tình thế phía đông bắc đang thay đổi từng giờ, khi quay về ai cũng biết sẽ xảy ra chuyện gì, ta đành phải gạt đi suy nghĩ hấp dẫn đó, trước tiên cần giữ yên bên trong rồi mới đánh bên ngoài, chỉ cần đưa Bồ Tát huynh lấy lại Hồi Hột, ta tin Hiệt Lợi sẽ không dám đốc sư Đông tiến.”

Khấu Trọng đồng ý: “Đúng là suy nghĩ sáng suốt, hơn nữa Hiệt Lợi đã nhận được bài học, sẽ không dễ thua trận như trước đâu!”

Đoạn ôm vai Đột Lợi nói: “Lão huynh, chúng ta chia tay nhau thôi, thật không lỗi xa rời huynh!”

Đột Lợi cảm khái thở phào: “Phân phân hợp hợp, đời người là vậy, ta thật lòng rất cảm kích các vị!”

Từ Tử Lăng vỗ vai Bạt Phong Hàn: “Lão Bạt có muốn đi gặp một người không?”

Đột Lợi cao giọng: “Trước khi ra đi các người phải đến U Đô để chủ nhà bày tỏ tấm lòng chứ? Nói không chừng chưa cần đợi đến lúc đó chúng ta đã gặp lại tại Long Tuyền cũng nên!”

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Huynh chịu tham gia đại lễ lập quốc của Bái Tử Đình sao?”

Đột Lợi cười lớn: “Hắn đủ gan lập quốc, ta đủ gan đi, có gì mà sợ?”

Lại giả bất thiện, thiện giả bất lai, Đột Lợi tỏ rõ ý quyết không để cho Bái Tử Đình trở thành bá chủ thảo nguyên. Chuyện này liên quan đến cả đại quân của hai bộ lạc Hắc Thủy và Lật Mạt nhưng tình thế đã dịch chuyển, Đột Lợi không còn gì phải ngại ngùng nữa.

Đó cũng chính là nguyên nhân chủ yếu Đột Lợi từ bỏ ý định truy sát Hiệt Lợi. Hay nói một cách khác, sách lược ủng hộ Bái Tử Đình của Hiệt Lợi đã thu được hiệu quả, buộc Đột Lợi không thể không hành động.

Bạt Phong Hàn cười lớn: “Đêm nay chúng ta không say không về!”

Chúng nhân hưởng ứng cùng nâng cốc. Đột Lợi ghé sát tai Khấu Trọng nói bằng tiếng Hán: “Nếu không thể gặp ở Long Tuyền thì hãy nhớ đến U Đô tìm ta, có một món quà ta muốn đích thân giao cho huynh.”

Khấu Trọng hai mắt rực sáng, hỏi: “Có phải là một vật biết bay không?”

Đột Lợi mỉm cười gật đầu, đoạn nhỏ giọng: “Bảo lão Bạt nhớ đến thăm Ba Đại Nhi, ta thật sự không để ý gì đâu!” Đoạn rung mạnh tay, dùng nội công ép ra tiếng, đồng dục: “Ba vị huynh đệ của ta, Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng liên thủ, trên đại thảo nguyên này còn có kẻ nào làm gì nổi không?”

Chúng tướng đồng thanh hô to: “Không có!” Âm thanh vọng khắp thính không tráng lệ, chấn động một vùng thảo nguyên sơn dã.

Ba gã lại đồng thời nghĩ đến Tà vương Thạch Chi Hiền.

- o O o -